

Yaşar Karaman

- şiirler -

Yayın Tarihi:

25.10.2005

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Yaşar Karaman (1945 -)

Yaşar Karaman 01 / 01 / 1945 tarihinde Devrek' de doğdu. Daha çok ekonomik nedenlerle lise sonrası öğrenimine devam edemedi ve çok genç yaşta kendisini çalışma hayatının içinde buldu. Bir ara bankacılık da yapan Yaşar Karaman, halen çok uluslu bir yabancı firmanın müşteri finans sorumlusu olarak çalışmaktadır. Evli ve iki çocuk babasıdır.

Eserleri:

İlk ve tek şiir kitabı: Yolun Yarısında 1980' li yılların başında yayınlandı.

Yaşar Karaman

Yaşar Karaman

Yaşar Karaman

Adamın Biri

Söyleyecek nesi var?
Bakıyor ya, görmüyor
Güneşin tam altına oturmuş da adam
Gölgesi içinden geçiyor.

Yaşar Karaman

Adı Baharmış

Hanımeli yasemenle koklaştı
Kırlangıçlar balkonlarda ötüştü
Akşam oldu, bin bir yıldız oynadı
Elim ayağıma dolaştı coşkudan.

Sordum,
Adı baharmış
Kiminin başına vururmuş
En olmayacak şeyleri yapar da
İnsan,
Aşık bile olurmuş.

Yaşar Karaman

Ağaç Olsaydım

Ağaç olsaydım
Sulamazlardı beni
Gene de açardı çiçeklerim
Ümit, ümit ilkbaharda.
Dallarım olurdu saçak, saçak
yapraklarım, bahçeleri saracak
Tatlı, sulu meyvalarım
Gelin yiyin insanlarım.
Ağaç olsaydım
Dostlarım olurdu
Kuşlarca, yağmurlarca
Düşünmezdim akşamları
Zamana aldırılmazdım.
Gövdeme kazınan gençecik sevdalarla
Ağaç olsaydım
Yüzyıllara kök salardım.

Yaşar Karaman

Akkavak

Uzanır gökyüzüne bir akkavak
Alıp başını giderken ırmak
Ak kavak ırmaktan alır gücünü
Irmak habersiz, taşlara vurur başını
Kah öfkelenir, taşar, bulanır,
Kah yemyeşil olur, sakın dolanır.
Uzanır gökyüzüne bir akkavak
Alıp başını giderken ırmak.

Yaşar Karaman

Alış Veriş

Babadan kalma ev
Tam altı ay dayandı
Eşya, kap, kacak derken
Kaldık bir pantolonla.
Ceketim eskicide
Sevgilim vardı, kaçtı
Bir şerefim kaldı satamadığım
Dostlar alış, verişte görsün.

Yaşar Karaman

Anadolum

Bir oban kavalısın dertlerimi dinleten
Avuç, avuç pınarsın, içimi serinleten,
Gururumu dağlarından almışım
Dik başlı, geçit vermez
Sendendir yalnızlığım
Kuş uçmaz, kervan geçmez.
Tarihsin, efsanesin
Sevgisin kucak, kucak
Yarın neler olacak
Bekle ey anadolum.

Yaşar Karaman

Anılarım Çağırır

Anılarım çağırır beni
Bir sisli zaman perdesinin ardından
Ve uykumda, geceleri.

Çacukluğum çağırır beni
Kaçaman bahçe, dut, erik ağaçları
Doğduğum ev yıkılmış.

Genliğim çağırır beni
Eski dostlar hala sevecen midir?
Tanıdık yüzler, belki
Tutkum bu yüzden midir?

Devrek (*) çağırır beni
Özlem paletimde sevgi
Ve yeşilin en güzeli.

(*) (Zonguldak' ın şirin ilçesi)

Yaşar Karaman

Anneme-1

(Ölümünden sonra yaptığım duvardaki yağlıboya tablosu bana bakıyordu.)

Rahat uyu emi sevgili annem
Anlaşıldı artık, sensiz yaşayacağım.
Ama böyle mahzun, mahzun baktıkça
Yokluğuna nasıl alışacağım.

(8/5/1998 - Anneler günü)

Yaşar Karaman

Anneme-2

Belki bir yerlerden bakıyor annem
Titrer yüreciği, Şimdi seslensem
Bir Şey istemezdi, belki bir dua
Gece sessiz, gŐnler sensiz, ne desem.

(11/2/1989 - ŐlŐmŐnŐn birinci yılında
onu Őzlerken)

Yaşar Karaman

Anneme-3

Hayır gözlerini açacak birazdan
Gene bana 'içme artık şu zıkkımı (*) ' diyecek
Eski bir anısını anlatacak, kaçınıcı kez
Küçük torununa gülümseyecek.
Bu onun tesbihi, boynunu bükmüş
Nasıl da severdi eşyalarını
Vesika devrini yaşamış, kınamam
Kıtlık görmüş.
Resmine bakıyorum, ağlamak istiyorum
Aramızda koskoca karanlık duvar
Nasıl da özledim dualarını
Sana ihtiyacım var.

(*) Sigara

(11/2/1991 - Ölümünün 3. yıldönümü)

Yaşar Karaman

At Avrat Silah

Atam ata binmiş
Dağda, ovada, sınır boyunda.
Şimdi nasıl olur koca şehirde
Artık sütçü beygirleri geçmekte
Kişnemeyi unutmuş, sokaklarda
Soylusu hipodromda
Eskiyen her şey gibi oda eskimiş.

En güzelini Köroğlu demiş:
Beli tabancalı kahramanlara!
'Tüfek icat oldu, mertlik bozuldu'
Geçiyorken sizin de döneminiz
Yiğitlik sizde kalsın, davranın
Gömün silahları toprağa
Kitap kuşanın, kalem kuşanın.

Ve avrat, saçı süpürge,
Erkeğinin peşinde
Çileli, kumalı, doğurgan köle
Kır zincirini törelerin
Kaderin olmasın artık kederin.

Yaşar Karaman

Aydınlığın Akşam Saatleri

Gözlerindeki ışık hiç sönmeyecek umarım
Sana uzanan yollar bitmeyecekmiş gibi
Düşünür, usanırım.
Yalnızlığın diz boyu sıkıntıları
Bazen de ümit olur bende
Vakit aydınlığın akşam saatleridir
Geleceksin sanırım.

Yaşar Karaman

Ayrık Otları

Pahalı parfümler nasıl kokar bilirsin
Sevilmiş kadınlar nasıl yürür sokakta
Parıltılı vitrinlere bakakalırım.
Sihirini düşünürken bin yıldır
Güzeller güzeli nazlı orkidenin
Bir yağmur sonrası, bir akşam üstü
Ayağımın dibinde beliriveren
Arsız otlara şaşakalırım.

Yaşar Karaman

Bahar Gelmiş Neyleyim

Bahar gelmiş neyleyim, serçe kanatlarında
Mutluluk verir mi hiç çiçeklerin açışı?
Dökülür hep yapraklar bekleyiş masalında
İçimde süregelen yalnızlığın kışdır.

Duyacaksın rüzgâra bu akşam da kulak ver
Bak neler fısıldıyor, şu çeşmenin akışı
Yağmur değil o damla, menekşe yaprağında
Belki bir unutulmuş aşığın göz yaşdır.

Yaşar Karaman

Bahçesiz

(Oğlum'a ve bahçesiz tüm çocuklara)

Yüzünüz güneşsiz de ondan mı solgun?
Beton duvarlardan mı, tozdan mı, dumandan mı?
Karanlık odalarda azalır çocukluğunuz.

'Biz baba, biz, bahçesiz, oyunsuz, yorgun,
Bazen kaldırımlara atarız kendimizi,
Ezilmiş kedilere ağlamazki köpekler,
Ağaçsız nasıl büyürüz' dedi oğlum.

Yaşar Karaman

Bakışlar

Bir gün çocuk gözlerle baktım insanlara
Ne kadar büyüktüler
İlginç şeyler söylediler yaşama dair
Masalmış.

Siyasetçi gözüyle baktım insanlara
Nutuk çektim, umut tohumları ekdim
Dinlediler, alkışladılar
Kolaymış.

Entel gözlüklerle baktım insanlara
Ne ince laflar ettim, ikinci kadehte
Bir şuh kahkaha patladı kulaklarımda
Adı lemanmış.

Bir de gerçekçi gözlerle baktım, insanlara
Bir ihtiyar maaş kuyruğunda düşüp kaldı
Bir yavrucuk hastane kapısında verdi son nefesini,
O gece sosyete kulüplerinde binlerce kişi
Sanki çıldırmıştı Pompei
Sevgi mi, dostluk mu, iyilik mi?
Neleri yitirmisiz, neler azalmış.

Yaşar Karaman

Bana Rüzgarları Anlat

Bana rüzgarları anlat
Karlı dağları koy avuçlarıma
Bir senin pınarlarında dimer susuzluğum.
Karanlık gecelerde saçlarımı okşarken
Esmer dizine koyup da başımı
Ancak böyle geçer uykusuzluğum.
Üşürsem üstümü ört, yapraklarınla
Sev beni doğa ana
Ben küçük bir çocuğum.

Yaşar Karaman

Başkasının Düğünü

Davul sesleri uzaktan
Vurur kalbine
Halay çekilir, kına yakılır
Bir keder ki; çöreklenir içine
İşte tellendi, duvaklandı
Kız gidiyor, geldi günü
Ölürsün sevdaşından
Başkasının düğünü.

Yaşar Karaman

Bazı adamlar

Yazdılar, çizdiler
Bir şeyler söylemekti emelleri
Anlaşamadılar.
Çocukları mı üzdü?
Kadınları mı çok şey istedi
İsterdi, veremedi.
Yorgun akşamlarında bir yudum sevgi
Çok muydu hevesleri?
Orta yerde kaldılar.

Bazı garip adamlar
Öldüler önce
Sonradan yaşadılar.

Yaşar Karaman

Belki

Yaşama sebepim olabilirdi
Bir tohumun yeşermesi
Ve Nisan sabahı gelen
Erik çiçeği kokulu rüzgar
Sen olabilirdin.
Güneş açabilirdi, yağmur sonrası
Akşamlar sabah olacak diye güzeldi
Boşuna değildi uykusuz gecelerim.
Seninle ekmeğimi bölüşebilirdim
Ben o zaman düşündüm ki;
Belki sen istemedin.

Yaşar Karaman

Bir Adam Öldü

Zaman vurdu kalbinin ortasından
Saati durdu
Ağlayanlar oldu, bazıları güldü
Bir adam öldü.
Ne yaşadı kimbilir
Neler umdu, ne buldu
Bir kucaktı umudu.
Şimdi kim söyler şarkısını?
Kimbilir nerededir sevdiği kadın
Balkondaki çiçekleri kurudu
Belliki unutuldu.

Yaşar Karaman

Bir Gün Belki

Bir gün belki
Sana rastlayacağım
Gz, göze geleceğiz, ŐaŐıracaksın
Bir aydınlık sokakta.

Bir süre öylece bakıŐacađız
BüyülenmiŐ gibi ve neden sonra
Elimi uzatacağım hoş bir telaŐla.

Ve sihir bozulacak
Dudağımız birleŐecek ansızın
Adı ihtiras olan
Eskimiş bir Őarapta.

Yaşar Karaman

Bir Köyde Akşam

Kuruyan toprakları anlattı, çatlak dudaklar
Hasadı konuştu
Bir garip çöktü o köye akşam
Eller yumruk oldu, öfkeden
Diller söylendiler.
Fatma Nine gözlerini kıstı dağlara
Hani vadedilenler.
Zeynep neye öyle mahzun duruyor?
Mehmet' ini düşünüyor olmalı
Hasan dayı neyi arzu ediyor?
Neden çarpılmış gülümseyişi?
Hep beklemek mi kaderleri?

Bir gün bu yorgun bedenlerde
Bastırılmış arzular başkaldıracak
Bir olacak tutsak ruhlr
Sessizce uyanacak.

Aslında kızgın damların sıcaklığıydı, beyinlerde
Aslında yağmurdu beklenen
O köhne, toprak damlı evlerde.

Yaşar Karaman

Bir Sabah

Bir sabah sana gelmişim
İçimde ağrısı gecenin
Kapını çalmışım yorgun argın
Bu defa başım önümde değil.
Mevsimlerden baharmış
Gül koklamaya ellerinden
Dereden, tepeden konuşmaya
Sana gelmişim
Unutmuşum da.

Yaşar Karaman

Bir Sabah Ne Olur

Bir sabah ne olur beni okşayarak uyandır
Güzel sözcükler söyle, mutluluğa inandır
Ellerim avuçlarında yeniden hayat bulsun
Yorgun, hasta kalbimi yeniden sevdalandır.

Gözlerim, senden alsın gene yaşam sevinci
Sevgi pınarlarında her damla yaş bir inci
Adımı öyle seslen; usulca ve sevecen
Ruhum hiç unutmasın, hayat veren sesini.

Yaşar Karaman

Bir Tebessüm İçindi

Bir tebessüm içindi oysa
Paylaşmak bir sevinci
Sıcak bakışların bana yeterdi

Çamsakızı armağanım
Şevindirirdi seni
Çırpınırdı yüreğin
Duyardım sesini.

Kır çiçekleri toplardım sana
Işıl, ışıl güzelliğin
Geçti sende belki
İyilikti insana.

Yaşar Karaman

Bozulan Büyü

Çiçekler dalında güzeldi,
Güneş o erişilmez yerinde.
Ve öpmeseydim günün birinde,
Bozulmayacaktı büyü,
Büyütüp duracaktım kadını gözümde.

Yaşar Karaman

Çocuğun Soruları

Ne zaman yağar yağmur
Gökkuşuğı ne zaman
Herşeyi bilmek istiyorum
Senin gibi kocaman.

Hani hep kötüler öldürdü
Öyle ise kafesinde
Dün ne güzel ötüyordu
Kuşumu kim öldürdü?

İnsanlar da yeşerir mi baharda
Gemiler neye uşmaz
Kar niçin yağar baba
Ağaç neden konuşmaz.

Bana söz vermiştin ya
Kırmızı bisikletim hani
Kim bulutlarda uçurdu
Uykularımda beni.

Hadi bana anlat baba
Bak elini tutuyorum
Artık masal dinlemekten bıktım.
Büyüme istiyorum.

Yaşar Karaman

Çocuk

Yorgundu, masal istemedi
Hemen uyudu
Annesi üstünü örttü.
Uçuyordu rüyasında
Bulutların üstünde
Çiçekten evler gördü.
Erkenden sevinçle kalktı
Güneşe uzandı, tutamadı,
Zıpladı, uçamadı
Bir üzüldü, bir üzüldü.

Yaşar Karaman

Çocuklar

Küçük dünyalarınız
Melekler kadar temiz
Siz kaynak suları gibi berrak
Çiçek kadar güzelsiniz,

Hep masalarda kalın
Göklerde çınlasın coşkulu sesleriniz
Oyuncaklarınızı almasınlar elinizden
Keşke büyümeseniz.

Nereden duymuşlarsa bir gün
Susardım sorsalar
Nasıl anlatırdım size ölümü
Çocukları artık ağlatmasalar.

Yaşar Karaman

Daralış

Her yanımı bir yorgunluk kaplamış
Karanlık bir mahzende, daralıyorum
Ağrılar içinde kalkıyorum her sabah
Güne başlamadan soluksuz kalıyorum.

Kirlenen doğa mı, ben mi tükenmekteyim?
Artık düşünmekten de korkuyorum
Apartmanlar üzerime geliyor
Her geçen gün sanki ufalıyorum.

Yaşar Karaman

Dedikodu

.....
Bir bilsen
Neler yapmışlar daha
Ben söylemedim ha.

Yaşar Karaman

Dönüş Yok

Hani sen köprüleri attındı
Ardımdan

.....
Ben de dün gece gemileri yaktım.

Yaşar Karaman

Duvar

Belki de aynı şey geçiyor aklımızdan
Bir duvar gibi kalın
Aramızdan.

Yaşar Karaman

Düşü Güzeldi Sevginin

Düşü güzeldi sevginin
Serin akşam saatlerinde
Bazen aç, bazen yorgun
Kimi düşünceli, kimi neşeli
Hülasa;
Ne yaşadım
Varlık içinde, yokluk içinde
Ayşe' yi büyüttüm
Ninnisiz, içimde.

Yaşar Karaman

Düşünceler

Ne zaman dağların zirvesini düşünsem
İçimde gökyüzü başlar
Başıma degecekmiş gibidir de bulutlar
Elimi uzatırım, heyhat değemem.

Rüzgara kapılmışım da bir gün
Bir yaz akşamıymış vakit, uzak bir limanda
Dalıp gitmişim denizlere
Ağacım yok da.

Yaşar Karaman

Ev Hali

Gün iyi geçmişti, memnundunuz,
Akşama neler umuyordunuz
Beklenmedik bir sitem ve çatılmış kaş
Küçük bir taş suyu bulandırdı.
Geceler soğuktu ve sıcaktı
Bir mazeret mutlaka olacaktı
Başımız ağrıdı bazen
Fazla naz usandırdı.
Çocuklar halâ yatmadınız mı?
Bıkkınlık verirdi masal
Ve kendimiz uyurduk.
Ve özel günler, yıldönümleri
Tam mutluluğa hazırlanıyorduk
Bazen birisi geldi, bazen de biz yorgunduk.

Yaşar Karaman

Gece Düşünceleri

Gece, yıldızsızdı gök
Yağmur bekliyor gibiydi toprak
Bir kadın ağlıyordu evlerden birinde
Her şey, bir şeylere doyumsuzdular.
Ateşimi söndürmedi masadaki sürahi
Öyleyse özlediğim sular
Deniz miydi biraz?
Yoksa okyanus muydular?
Ne kötüdür kendisine yetmemesi insanın
Düşünce, düşünce çıkaruna
Ya boğulur,
Ya da sözcüklerden merdiven kurar.

Yaşar Karaman

Gece Sefasi

Daglar gene morardi
Günes denize düstü
Merhaba aksamüstü.
Gece kusu meydan senin
Ay bulutta, rüzgâr serin
Bir yavrucuk karanligi düsündü
Sarildi annesine, üsüdü
Ey aksamin sultanlari
Gene açilip, saçildiniz
Sizi gece sefalari
Bu aksam nasilsiniz?
Size yarin sorarim
Hele bir günes dogsun
Günaydin sabahlarim.

Yaşar Karaman

Geçen Zaman

Eskiyen eşyaları yenilerken
Farkına varmadınız geçen zamanın
Nisan ya da Eylül, yağmurlar yağıyordu
Şokakta oynayan aynı çocuktu
Öyle sandınız.

Oysa ben, ah neler umuyordum
İnsan yitip gidenlerin geç farkına varıyor
Ben seni seviyordum.

Yaşar Karaman

Gelin

Duvağını, telini
Bulmuştu emelini
Allayıp pulladılar.
Gelini sevdasıyla
Ayağının tozuyla
Alıp, işe koştular.

Gelin görün gelini
Nasır tutmuş elini
İşte kadın, genç kızlar.

Yaşar Karaman

Gençlik Aşkı

Yüreğim gümbür, gümbür
Heyecandan olacak
O çilli kız birazdan
Bana gene bakacak.
Bakma kız ne olursun
İçerim kanayacak
Dizlerimin bağını
Sonra kim bağlayacak.

Yaşar Karaman

Gerçekmi

Mum gibi eritir, o bakışları
Saçları zincir mi ayaklarımda?
Sokulup, kaçışları, iç yakışları
Seşi şarkıdır kulaklarımda.
Çağırırım gelmez, bir hayal olur
Kovarım gitmez, ızdırap olur
Sabah yıldızının eşidir sanki
Bir görünür güler, sonra kaybolur.

Yaşar Karaman

Giderayak

El uzattım, kucak açtım insana
Kendim gibi düşündüm, sınırsız baktım
Doğuştan sevmeye hazırды kalbim
Her şeye inandı taşralı aklım

Tatlı sözler söyledi, sahte gülüşler
Hep dost bildim, bakışlara aldandım
Yahoda buseleriymiş o öpücükler
Timsahın göz yaşlarına nasıl da kandım.

Küskünüm giderayak her şeye
Sevdimde sevilmedim, ondan sarhoşum
Nasıl doluyum bilsen
Nasıl bomboşum.

Yaşar Karaman

Gidiyorsun Diye mi?

Ben bunca yıl habersiz
Gizli, gizli içinden,
Perdenin gerisinden
Sevdin öyle mi?

Hiç bakmamışım gözlerine
Öyle mahzun, öyle ince
Bu akşam ne güzelsin
Gidiyorsun diye mi?

Yaşar Karaman

Günün Birinde

Bir gün ninenin biri,
Bir masal anlatacaktır
Bayraklar üzerine, savaşlar üzerine
Beyaz, esmer tenli, kızıl derili
Çocuklar şaşırıp kalacaktır.

Yaşar Karaman

Hayatı Yorumlama

Yarım kalmış gülüşü
Bir ihtiyar ninenin
Kalanlara acımak.

Kırılmış arzuları
Gencecik yüreklerin
İnsan gibi yaşamak.

Ve belli belirsiz hıçkırığı
Ana karnında bebeğin
Yaşamak için doğmak.

Yaşar Karaman

Hazırlanmak

Bir haz akşamının
Başarılı sabahında
İçimizdeki bıkkınlık
Belki de pişmanlıktır.
Bir gün,
Yeni bir sevdada buluruz da kendimizi
Çansızlıkların günleri başlar ömrümüzün
Özlem sürer, keder gelir ardından
Bizi ölüme alıştıran.

Yaşar Karaman

Hercai

Önce mora tutulur
Menekşedir alası
Gün geçmez bülbüllerle,
Güllerin belalısı
Bir hercai gönül ki;
Pek tutmam vefasızı
Yazın güneş vurgunu
Kışın kar sevdalısı.

Yaşar Karaman

Hesap

Bilerek atılsaydı
Adımlar ölçülerek
İnsanlar içtenlikle
Severek, sevilerek
Kırılmazdı gönüller,
Umutlar yıkılmazdı
Dostluğa uzanırdı
Tertemiz düşünceler.
İşte muhasebesi;
Yaptığın, yapmadığın
Pişmanlık getirmesin
Bir şarabı tattığın.
Ben buydum diyeceksin
Belki bir gün karına
Dürüstlüğün son özürün olacak
Dününü anlatırken
Kendi çocuklarına
Bazen gülecek yüzün
Bazen de kızaracak,
Neyin var neyin yoksa
Yarına anlatacak.

Yaşar Karaman

Hesaplaşma

Ey hayat
Bu cansıkıcı suratınla
Değer misin yaşamaya?
Ölmeye değer misin?
Ey sevgi
Ne zaman ödeyeceksin, benden aldıklarını.
Nasıl elimi uzatabilirim artık sana
Ey iki yüzlü dostluk.
Ey ümit
Daha ne kadar oyalayacaksın beni?
Ne kadar peşinden koşturacaksın?
Var sanılan mutluluk.

Yaşar Karaman

Huzur

Uzanmisim bir yaz aksamina
Esiyor ya rüzgâr
Alip götürmüs düşüncelerimi.
Geceyi dinliyorum
Çalıyor ya agustos böcekleri
Ávuçlarimda otlar,
Gözlerimde yıldızlar
Topragi kokluyorum
Gerçekten mi bu sükûn?
Yoksa uyuyor muyum?

Yaşar Karaman

İlham

Yaz aşkı çabuk geçerdi
O yüzden yağmurları beklediler.
Eylüldü, bir parkın yaşlı kanepesine
Usulca iliştiler.
Saçları alabildiğine rüzgarlı,
Yağmurlukları ıslaktı
İlham verir gibiydi onlara her şey
Deniz ve kumsal dudak, dudağa
Ağaç çırıl çıplaktı.

Yaşar Karaman

İpin Altında

İpin altındaki adam
Ne düşünür?
Pişmanlık mı bakışları
Korku mu?
Nasıl kolay ölünür?
Acıması bir hayat mı bırakacağı?
Evliyse karısı, ya çocukları
Anası dizlerini döver mi?
Oğlum der mi, ağlar mı?
Bulutlara bakar, içi daralır
Son arzu düğümlenir boğazında
Rüzgarda savrulan beyaz gömleği
Günahını örtsün diye mi?

Yaşar Karaman

İstanbul

Fethin beşyüzüncü yılı, sekiz yaşımdaydım
Babam Zonguldak' dan vapura bindirdi bizi,
Gece boyu, güvertede, heyecandan uyuyamadım
Hiç böylesine sevmemiştim, Karadeniz' i

Şafağı bekliyordum, uzakta ışıklar yanıp, sönüyordu,
Babam dedi: Rumeli Feneri' dir, şu gördüğün sağdaki
Soldaki de Anadolu Feneri,
Birazdan göreceksin boğaziçini.

Oğlum, bilir misin bu şehir,
İki kıtanın üzerindedir,
Yani İstanbul, Asya ve Avrupa' nın
En romantik biçimde buluştukları yerdir.

Beşiktaş göz kırpar Üsküdar' a her akşam
Ortaköy' e rüzgarlanır, Çengelköy' ün gülleri
Bebek, Kandilli' ye serenat yapar,
Kanlıca' yı okşar gibi, Emirgan' ın elleri.

Tarabya, Beykoz' a söyler en çapkın şiirleri
Büyükdere aşıkların yeridir,
Sarıyer' de akşamları, piyasa vakti
Gönül şarkıları söylenir.

Kavak' lar mütevazî bekler hep sizi,
Bıralar buz gibi, midyeler leziz,
İstanbul' a biran evvel kavuşmak için,
Çılgın gibi çırpınır hep Karadeniz.

İstanbul bu, dile kolay, yedi tepeli şehir,
Unuttum sayısını, kaç kapıdan girilir,
Taşı, toprağı altındır derler,
Çalışırsan eğer, sana da verir.

Tarih mi istiyorsun, tekmil bu şehirdedir,
Şu gördüğün büyük kule Ceneviz işidir,
Jüstinyen Ayasofya' yı yapmış, Sinan kıskanmış,
Asırlardır İstanbul, doğurgan bir dişidir.

İşte Süleymaniye, Koca Sinan' dan eser,
Fatih' de camiinin yanında yatar Sultan Mehmet,
Yeni Cami köprüyü bekler, İstanbul' a hoş geldin der,
Altı minaresiyle yücelir Sultan Ahmet.

Topkapı sarayı' nda yaşarsın Osmanlı' yı
Dolmabahçe' den selam olsun cumhuriyete
Kasırlar, bahçeler, o güzelim yalılar,
Senden eser kalacak ebediyete..

Babam öldü, sonra ben İstanbul' a yerleştim,
Çalıştım, çabaladım, arada bir eğlendim,

Bazen karargah kurdum Asmalimescit' e,
Rakı içtim, nöbetçi şairlerden şiir dinledim.

İkinci kadehten sonra sanki Vivaldi
Tepemde gıcırdayan roman kemancı
Usta yap bir hicaz derdim, ağlamak için,
Bir virtüöz edasıyla başlardı:
'Közfezdeki durgun suya bir bak, göreceksin'
Şarkı biterdi, başkasına geçerdi,
'İstanbul' u sevmezse gönül, aşkı ne anlar'
Sarhoş ederdi beni İstanbul' lu şarkılar...
Bir semtine ömrünü vermiş Yahya Kemal,
Münir Nurettin bu mısraları enfes bestelemiş,
İstanbul şarkıları dilden, dile söylenmiş.

Yüce sevgililer romanlarda yaşarmış,
En yüce sevgiler de İstanbul' da başlarmış.
Oysa ben, sadece İstanbul' u sevdim.
Nisanda erguvanlar açardı, umutlanırdım,
Eylülde yağmurlar başlar, sanki küserdin
Peşinden avare dolaşırdım sokaklarında,
Bana uykusuz geceler, kederler verdin.

Baktım ki; umut yok, bu böyle olmayacak,
Sonu yoktu bu aşkın tuttum evlendim..
Kızım ve oğlum İstanbul' da doğdular,
Ne mutlu onlara ki; İstanbul' lu oldular.
Yıllar ne çabuk geçti, artık yaşlandım
Fakat, gönül mangalım küllendi sanma sakın
Ve sakın gücenme bana vafalı eşim
Bir zamanlar ben seni İstanbul diye sevdim.

Çocuktum, İstanbul' u önce babam anlattı bana
Büyüdüm, İstanbul' u yaşadım, ona vuruldum
İstanbul' da ihtiyar
Ama bahtiyar oldum.

Tüm dünya ozanları methiyeler de yazsa,
Tüm dünya ressamaları seni tuvale dökse,
Tüm orkestralar senfoni bestelese,
Hepsi havada kalır
İstanbul anlatılamaz ki; yaşanır...

Yaşar Karaman

İyiki Varsın

Yokluklar var biliyorsun
Acılar var dünyada
Yollar ve ayrılıklar.
Denizler uzanmış, dağların ötesinde
Sana doğrudur tüm ümitlerim
Bir de özleyişim olmasa
Gene de;
İyiki varsın.

Yaşar Karaman

Kaldı mı Zaman

Onca yaşanmamış şey
Kaldı mı zaman?
Solarken resimler gibi her şey
Boşalmış şişelerdir, gerçek o an.

Artık ne ümit, ne arzu, ne de yorum
Yok artık gelecekle ilgili
Mişli geçmişlere içiyorum.

Yaşar Karaman

Kanıksama

Her gün baklava, börek
Severdim oysa
İnsan zamanla herşeye kanıksıyor.

Aynı şarkı nasıl bıkkınlık verir
Tozlu bir taş plakta
Hatıradır, saklarsın.

İşte gene akşam oldu
Birazdan, soyunup yatacaksın
Yeni heyecanlar istiyor gönül
Asırlardır çıplaksın.

Yaşar Karaman

Karı Koca

Biri ak dedi, öteki kara
Senelerce
Başka şeylere gülüp,
Başka şeylere ağladılar.
Ama aynı yastığa başkoydular
Her gece
Karı koca.

Yaşar Karaman

Keşke

Çoğu düşünmekten başlayamadım
Kalın kitaplar yüzünden
Ben eskiden
Güzel kadınları
Korkardım sevmekten.
Düşünürdüm,
Herhalde kızardı biri
Koca, koca kapılardan
küçülür, giremezdim içeri.

Ah keşke, neyi geri getirir
Her şey eskidi işte bu zaman telaşında
Düşündükçe bir sonsuz boşluğa düşüyorum
Ya herşeyi unutsam, yeniden doğsam ya da...

Yaşar Karaman

Kırda Akşam

Güneş birden kaçiverdi dağlara
Yaprak ışıldamaz, kuş uçmaz oldu
Belki de uyumuştur yuvasında karınca.
Kavalını koynuna sakladı ęoban
İçinde serin rüzgarlar esti
Uşüdü akşamın oluşundan.

Yaşar Karaman

Kızıma Özlem

(90' lı yıllarda kızım Kanada, Concordia üniversitesinde iken, özlemiyle yazılan mısralar)

Uzak denizlerde sabah olmamıştır
Uyuyordur güzeller güzelim
O şimdi pembe rüyalarda
İhtimaldir, belki buralardadır.

Sanki yıllar geçmiş de özlemişim
Sanki zaman boyutlarını yitirdi
Yeni bir gün başlıyor, o uzakta henüz dün
Şimdi orada saat kaç
Sen beni kaç böldün.

Yaşar Karaman

Komşu Kızına Öğüt

Takıp, takıştırma piyasa vakitleri
Oğlanlara kırıma
Bak güzel kızsın
Adın çıkar sonra
İçinde kötülük olmasa da.
Hanım, hanımcık
Otur dizinin dibinde annenin
Torba değilki ağzı alemin.

Yaşar Karaman

Korku

Çekilmiş yatağında
Geceyi dinliyorum
Birazdan misafirler
Gelecek biliyorum.
Biri can çekişiyor
Çiğlikler duyuyorum
Boş duvarda gölgeler,
Şekiller arıyorum.
Camda ayak izleri
Sesini duyuyorum
Ve karanlık aynada
Babamı görüyorum.
Rüzgârın buz nefesi
Dolaşıyor odamda
Gecenin dudağından
Dehşeti öpüyorum.
İşte yaklaşıyorlar
Bu korku delirtecek
Kapının ardında biri
Ha girdi, ha girecek.

Yaşar Karaman

Koşuyorum

Dakikalar yorulmuş
Zaman nefes, nefese
Koşuyor, yaşıyorum.
Bir romanda bitecek
Hayatım satır, satır
Yaşıyor, koşuyorum.

Yaşar Karaman

Kördüğüm

Nereye baksam karanlık
Neyi düşünsem zor
Alıp başımı gitsem
Ayaklarımda prangadır yaşam
Rüzgardır inleyen sabahları
Ve birileri vardır
Akşamları bekleyen
Çaresiz
İçimde karanlığı bunca gecenin
Dağlara bakıyorum
Denizler bir uzak, bir uzak.

Yaşar Karaman

Köyümün Kızları

Akşamları kuyu başında toplanırlardı
Belki bir güzel çobandı konuştukları
Kiminin yavuklusu asker, ağlırdı.

Bazen geçen yolcunun bakışından kızarır
Gülüşürler de aklından geçenlere
Günahtı, utanırlardı.

Ev bark kurmaktı hevesleri, gelin olmaktı
Tertemiz entarili köyümün çocukları
Sağlıklı kızlardı, vakur kızlardı.

Yaşar Karaman

Kurtuluş

Demir parmaklıkları örümcek sarmış düşünürüm
Onulmaz yaradır yaşamım, ayağımda paslı pranga
Ben hala haçlı gemilerinde forsa
Ya da küf kokan Bizans sokaklarında
Varlığım sürgündedir.

Bir sabah Odeseus yüreğiyle uyandım
O azgın denizlerde bir köhne gemi
Karanlık ufuklarda yıldızımı ararken
Bu kez de sirenler baştan çıkardı beni.

Yıllar yılı gönlüme özlemleri yüklerken
Yağmur muydu bir sabah serinleten içimi
Bir kutsal şarkı gibi adını hürriyetin
Belki de bir rüzgardı, fısıldayan hanidir
Kurtuluş şu duvarın arkasında gibidir.

Yaşar Karaman

Küçük Kız

Küçük kız
Zaman mı tasan?
Bir gün bakmışsın
Göğsün de büyüyecek
Ne yağmurlar yağacak saçlarına
Ne güneşler doğacak avuçlarına
Ve sihirli rüyalarına
Ne oğlanlar girecek.

Yaşar Karaman

Masal

Bir masaldı yaşam
Kim hancı, kimler yolcu
Maksat bir ömrü doldurmaktı sanki
Mutluluksa göz ucu.
Peri pahişahı yoktu ama
Zaman vardı, herşeyi kemiriyordu
Ve toprak, insanlara acıkıyordu.

Geç anladım gerçeği, neye yarar
Boşunaymış hevesler, arzular boşmuş
İnsan neyi götürebilir giderken
Bir varmış, bir yokmuş.

Yaşar Karaman

Mektup

Bazı şeyleri üstü kapalı geçeceğim
Bilmesen de olur aynalara güldüğümü
Yağmurlara kanıp, sulamadığım
Çiçeğimin öldüğünü.

Gene aynı sokakta oturuyorum
Gene postacı pek uğramıyor
Uzun gecelerle nasıl başedeceğim
Hanidir hava erken kararıyor.

Bu kaçınıcı güz yağmurları, sensiz
Bu kaçınıcı mektup yollamadığım
Bilki; sitemlerim değildi sebepsiz
Gizli, sessiz, çaresiz ağladığım.

Seni artık hiç üzmeyeceğim
Usanmış bekleyişlerin sonunda
Irmakların dönmeyen sularını
Sorarsan yalan söyleyeceğim.

Yaşar Karaman

Mektuplar

Gözyaşıyla ıslanmış
Şevdadan ucu yanmış
Özlem dolu mektuplar.

Teskereyi bekleyen
Sıla yolu gözleyen
Bir teselli mektuplar

Yazılıp, yollanmayan
Satırlara sığmayan
Bir sır gibi mektuplar.

Aşk dolu, sevgi dolu
Bazen parfüm kokulu
Pembe, çapkın mektuplar.

Sevince, sevilince
Umutlar yeşerince
Gider gelir mektuplar.

Yaşar Karaman

Ne Olur Yaşatın

Takvimler çılgın gibi, acımasız aynalar
Ruhum hatıralarda teselli arar
Yağmurlarla çöreklenir içime
Yapraklar dökülür, heyhat sonbahar.

Böyle başlar kış, mahzun, tedirgin
Irmaklar hüznü, denizler engin
Kararıyor ufuklar, fırtına yaklaşmakta
Su almakta yaşlı tekne, son yol belirgin.

Kuruyan ağaçlara bakamıyorum
Sormaktan korkar gibi yaşlı dostları
Çocuklar masallardan yoksun kalmasın
Ne olur yaşatın hatıraları.

Yaşar Karaman

Ne zaman Aynaya Baksam

Ne zaman aynaya baksam
Bir çarpık gülüş yakalar beni
Aramış, bulamamış, karamsar. noksan.

Ne zaman albüme baksam
Sararmış, mahzun bakışlar deler içimi
Onlarla olsam.

Ne zaman pencereden baksam
Tutsaklığım büyür, kederlenirim
Zinciri kırsam.

Gözlerimi kapasam,
Acı, tatlı anılar alır götürür beni
Kaçsam, kurtulsam.

Yaşar Karaman

Neden Sonra

Birbirimizi başka zamanlarda sevdik
Ben seni eskiden sevdim
Ama çekindim, söyleyemedim
Sen çok güzeldin.

Köprünün altından çok sular aktı
Geçen zamanla yarıştık
Çoluk, çocuğa karıştık
Ö günler çoktan şimdi sisli hatıralarda
Ben seni ilk yazdı, sevdim
Sen niçin sonbaharda?

Yaşar Karaman

Nerdesiniz

Kimbilir nerdesiniz?
İpim, topum, arabam
Gün boyu uğraşlarım
Çocuk arkadaşlarım.

Nasıl geçiyor zaman
Gençlik, sevda, esenlik
Acı tatlı anılar
Bir sigara içimlik.

Geride kimler kaldı
Belleğim artık silik
Toprak olmakta ilen
Olüler kemik, kemik.

Yaşar Karaman

Neredesin

Hikayeye ne gerek,
Şiir de neyin nesi
Demin yanımda gerçek
Bir kadının nefesi.
Kimdi, ne arıyordu
İşi neydi odamda
İşte konuştuğumuz
Yarım kalmış sigara.
Bir hoş koku bıraktı
Ve buğu pencerede
Bir hazzın sarhoşluğu
Gece kalkan trende.
İşte gere duvarlar
Tanığıdır o sesin
Eğer rüya değilsen
Ey kadın neredesin.

Yaşar Karaman

Nine

Çekilmiş köşesinde, durmadan bir şey örer
Gözlüksüz iyi seçemez pek, kulakları duymaz
Onu anlayamazki gençler
Vurdumduymaz.

Bir anlatsa, şaşarsınız
Ne unutulmuşlar var, bildiklerinde
Aşıkları varmış, şüphesiz
Güzelmiş gençliğinde.

Yaşar Karaman

O Buralarda

Herşey susunca,
Morarınca tepeler,
Akşam yıldızı belirince,
Serinleyince rüzgar, yapraklar ürperince,
ve perdeler örtülünce
Toprak yeni bir geceye hazırlanıyordur,
İnsanlar uykuya.
Biliyorum, kesinlikle biliyorum;
O kadın bu şehirde
Bu evlerden birinde.

Yaşar Karaman

O Değil

Soğuk kiş gecesi, güneş
Ilık ve sevecendir
Kaynayınca ağustos tepemizde
O değil.

Vitrinde ne güzeldi
Dünyanın parasını verdiniz
Evde açınca paketi
O değil.

Daha iyisi yazılamazdı
Haz dolu rüyasından uyanıp da şiirin
Bir daha okuyunca
O değil.

Ve evlendiniz
Hani sevginiz hiç bitmeyecekti
Geçince balayı, büyü bozulunca
O değil.

Yaşar Karaman

Oğluma

Güneşin olmadı
Bahçelere hasret, apartman odasında
Masallarda kaldı aklın
Sevgi miydi aradığın televizyonda.
Sana ağaçlar veremedim
Ama sen beni düşünürsün
Küçük oğlumsun benim
Paltonu giy üşürsün.

Yaşar Karaman

Okul Arkadaşı

Daha dün
Öpüşlerden utanan
Bakışlardan kızaran çocuk
Gene şaşıyor musun derslerini?
Canın sıkılırdı ya
Sınıfın arka sıralarında
Hep söyledin
Anlaşılmamaktı derdin.
Bir kızı seviyordun karşı sınıfta
Evlendin mi sonunda?
Gene ipe çekiyor musun tatil günlerini?
Gene şaşıyor musun?
Nasılmış hayat şimdi
Ve kaçta giidiyorsun.

Yaşar Karaman

Ölü çocuklar

Ölü çocukları düşünüyorum
Daha konuşmaya başlamamış
Nasıl da büyütmiş anaları
Bağrına taş basmış da
Kavak ağaçlarında.

Yaşar Karaman

Öyle Bir Yer Olmalı

Öyle bir yer olmalı
Uzak bir dağ başında
Rüzgârlı ağaçların
Altında bir başıma.
Hiç bir şey düşünmeden
Mehtabın aksi vuran
Pınarı dinliyorken
Bir ateşin başında
Gizli bir ürperişin
Verdiği huzur serin.
Öyle bir an olmalı
Düne ait kederler
Acılar unutulmuş
O anki hülyalarım
Bir gerçekten kaçış mı?
Sükün mu aradığım?

Yaşar Karaman

Öyle San

Sen oralarda
Bir elin balda
Ben çok şükür iyiyim
Öyle san.
Hastalık; Allah esirgesin
İşler yolunda
Sanırım ki;
Sen uzaklarda.
Bazen aldaniştir bekleyiş
Ben böylede mutluyum
Öyle san.

Yaşar Karaman

Özlem

Gizemli rüyalardan sonra başlayan sabah
İçinden çıkılmaz düşüncelerim
Sanki anılarımda bir sisten duvar.

Sabah serinliğinde bir bahçedeyim
Tanıdık ağaçlar, ıslanmış otlar
Bir kuyu başındayım, karanlık, derin
Bu sular, aynı sular.

Sisler içinde bir ev, kapısı açık
Gıcırdayan merdiven, bu ses aşına
Solgun bir kilim, kenarı yırtık
Zamanın kokusu sinmiş sofaya.

Usulca bir kapıyı aralıyorum
Dantel perde, ceviz sandık, hepsi gün görmüş
Anneme sesleniyorum, cevap vermiyor
Babam gibi o da ölmüş.

Yaşar Karaman

Pusuda

Bu sessizlik korkulu
Bekleyiş onu
Umutsuz bakışlarda hep aynı soru:
Bu neyin sonu?
Şu köşede bitebilir, ikindi sıcağında
Bir çalının ardında, ya da bir suda
Şuluk, soluğa dakikalar
Ölüm pusuda.

Yaşar Karaman

Rafa Kaldırdım

Ve bir gün aynada her Őeyin bittiğini
Gördüm de genĉ gönlümü rafa kaldırdım
Cesur ve hayalciydi.
Sevgim gibi, anlaŖılmadı Őiirlerim
Ben de kızdım
Eskiye ait ne varsa kaldırdım
Mektuplar, eŖ, dost resimleri
Kitaplar rneğin, vefasızdılar.
Sevincimi, kederimi, mitlerimi
Her Őeyimi, her Őeyimi rafa kaldırdım
Bir sevgin kaldı bende
Kıyamadım.

YaŖar Karaman

Sanı

Sarayların eşyası altındandır
Nasıldır insanları
Su içer mi?

Uzak lkeler kimbilir ne güzeldir
Bulutlara değermiş evleri
Gidemem ki.

Hala heyecanı rüyalarımın
Ne sihirlidir onlar
Büyütülmüş kadınlar.

Yaşar Karaman

Sanki

Sanki tüm ölenlere ağlamışım
Sevinçlerine ortak insanların
Ağaçlar, kurtlar, kuzular
Sanki arkadaşım.

Yüreğim öylesine dolu, sıcak
Sevgileri paylaşmışım
Sanki mevsimleri doldurmuşum içime
Sanki bahar, sanki kışım.

Zamanın akışından habersiz
Mutluluğu yaşamışım
Öyle yorgunumki bu sabah
Sanki, dünyayı taşımışım.

Yaşar Karaman

Selâm

Selâm ışık yüzlü, o temiz yüreklere
mehmetlere, ayşelere, haticelere
Eflatun akşamlardan, mor gecelere
Tüm güzellikleri dökünce hecelere.

Selâm çam kokulu o zümrüt vadilere
Billurdan pınarlara, çağlayan derelere
Erguvana, leylaklara, menekşelere
Sizsiniz ilham veren doyumsuz şiirlere.

Yaşar Karaman

Sen

Yağmur yağsındı saçlarına
Horozlar ötedursun
Sen aydınlık, sen susun.
Bu sabaha karşıları
Yıldızlar bakadursun
Susun ağaçlar, susun.

Yaşar Karaman

Sen Herşeyisin

Zaman sensin
Seni beklemek akşamları
Ve yıldızları saymak
Gecelerce.

Sevgi sensin
Yalnız düşüncelerde
Bana ait olduğun
Olmadığın her yerde.

Arzu sensin
Geceler boyu sarılmak
Ateşten sımsıkı kollarla sana
Ve kaçıp gitmek
En güzel yerinde uykumuzun.

Ölüm sensin
Sonsuza giden labirentte seni aramak
Seni bulmak ayağının dibinde
Upuzun.

Yaşar Karaman

Sevdan Beni

Aşkın ile tutuldum, avare oldum
Sanki etrafında pervane oldum
İnanki uğruna divane oldum
Ondurmadı sevdan beni.

O meyi içtikçe arzu tasında
Gitgide kalmadı akıl başımda
Sinema koltuğunda, yol ortasında
Ele güne karşı öptüm
Arsız kıldı sevdan beni.

Söz verirdin, bekletirdin, gelmezdin
Bazen gelir, zalimce naz ederdin
Cana değil, sanki bin bir kederdin
Usandırdı sevdan beni.

Azımı bekledim pencerelerde
Biraz ümit, bin ah varmış kaderde
Ağardı saçlarım gönlüm kederde
Uslandırdı sevdan beni.

Yaşar Karaman

Sevinçleri Bölüşecektik

Hani sevinçleri bölüşecektik
Kapanın elinde kaldı
Sözde arkadaşlarım
Ben yalnız kaldım.
Evlendim,
Çocuklar da bir alem
Kendi dünyasında karım
Ben yalnız kaldım.

Yaşar Karaman

Sitem

Unutmuş mu yar dediği adamı?
İçimdeki alev, alev sevdami
Evlendiyse boynunadır günahı
Yalanmış seninim dediği anlar.

Geldiği yol şimdi karla örtülü
Sevdası var yüreğinde gömülü
Mektupların gömleğinde dürülü
Bir eski dost geldi dersin, o anlar.

Yaşar Karaman

Siz Ondan Haber verin

Eve ekmek düşünmezdim,
Çaya şeker, çorbaya tuz
Derbederdim bir zamanlar
Siz yoktunuz.
Ev kurmak da neki
İki gönül bir olunca,
Bir masa, üç iskemle
Basma perde, kalınca.
Bir de yatak serdik mi
Akşam saatlerinde, serin
Beni seviyor musunuz?
Siz ondan haber verin.

Yaşar Karaman

Sona Doğru

Boş sokakda adımım
Unutulan adımın
Temposunu tutmakta.
Eskimiş ümitlerim
Üşüyen bir gecenin
Ay ışığı altında.
Yarın ne getirecek
Bir donuk tebessüm mü?
Solgun dudaklarımda.
Adı var bu gidişin
Söylenecek bitişim
Ne yarın gibi yakın
Ne yıl gibi uzakta.

Yaşar Karaman

Sonrası

Daha söyleyeceklerim vardı
Baba nasihatı kızıma
Sigarayı bırakacaktım, beraber koşacaktık
Küçük oğlumla top oynayacaktık.

Bir garip duygu sarar belki kızımı
Belki arkamdan ağlayan olur
Bir zaman oğlum sorar; babam nerede
Ve her şey unutulur.

Daha söyleyeceklerim vardı
Yıllar, yılı beslediğim umutlar,
İçemediğim su, doyamadığım hava
Gözüm arkada kaldı.

Yaşar Karaman

Sonunda

Yaşanası bir dünyaydı bölüşmek istemişim
Hayat mı keskindi, içim kanıyor
Yüzümde garip çizgiler edindim
Yaşlandım demeğe dilim varmıyor.

Çocukluk sevgilerim, delikanlı aşklarım
Adını bilmeden yücelttiğim kadınlar
Kimbilir neredesiniz ki; artık bana
Yardımanız dokunmuyor.

Çoktandır dağlara bakıyorum
Denizler benim enginimdi
Uzaklar hevesimdi
Artık coşku vermiyor.

Yavaş, yavaş dağların tepesinde
Akşamlardan daha koyu bir akşam oluyor
Sonunda kendi kapımı çalıyorum
Açan olmuyor.

Yaşar Karaman

Sözde

Eski albümleri karıştırdım da
İnsan dostlarını ne çabuk unutuyor
Sevdikdi sözde.

Yaşar Karaman

Şarkı

Ne güneşin doğuşunda
Ne gecenin morundasın
Aramızda hangi deniz
Kaç dağların ardındasın.

Unuttun mu yoksa yollarda mısın?
Günler geçiyor farkında mısın?

Az mı yazdım bıraktığın adrese
Heyhat, mektuplarım hep geri geldi
Eriyorum hasretinden git, gide
Bu ayrılık bana pek yaman geldi.

Unuttun mu yoksa yollarda mısın?
Günler geçiyor farkında mısın?

Yaşar Karaman

Şiir

Şair, bugün anlaşılmasa da dizelerin
Sakin küsme, bırakma kalemi
Onlar her hangi bir zamanda yazılmadı
Ve hep yalnızdı düşüncelerin.
Ağrılı, umutsuz, uykusuz geceler ne uzundu,
Bir kadının gülüşünden sonra, ansızın
Başlayan yağmurla belki,
Belki sevgiden, coşkudan belki
Hepsi de yazmaya değerdi.

Bazen de kendi zamanını bekler şiir
Bir yaz akşamı, delikanlı sevgilisine okur
Ola ki; kız beğenir, defterine geçirir
Başka arkadaşlarına da verir belki
Ozanı hiç önemli değildir.

Yaşar Karaman

Şimdi Sen varsın

Önce karanlıklar vardı
Bir ışık gönderdi sonra Tanrı
Işıktan renkler doğdu
Dünya boyandı.
Yüzbinlerce sene geçti aradan
Ve binlerce nesil bir, bir
Dünya hep aynı dünya
İnsanlar değil.
Şimdi sen varsın yalnızlığın sisli ümitlerinde
Dudaklarımda adın
Unutmadığım.

Yaşar Karaman

Telaş

Ne içtiğimiz suyun,
Ne de hayatın güzelliklerinin
Farkına vardık
Dar vakitlere sığdırmak telaşından
Koca insan ömrünü.

Yaşar Karaman

Toprakda

Ŗiirler gömülü toprağa
SylenmemiŖ Ŗiirler
Ozanı ne bilinir.
Sevgiler gömülü toprağa
Kucak, kucak sevgiler
Nesil, nesil söylenir.
zlemler gömülü toprağa
Tıka, basa zlemler
Bazen hasret gidilir.

YaŖar Karaman

Utancım

Artık başım dik değil
Kapkaranlık yüreğim
Alıp başını gitmiş
Dostluk, sevgi ne varsa
Bütün yüce saydığım
Derin gömsünler beni
Utancım insanlığım.

Yaşar Karaman

Uzak Kardeşler

Fakir, ama mutluydular eski evlerde
Yaşlı bir ağacın olmamiş meyvaları
şimdi hepsi başka uzak ellerde
Kader rüzgarlarında sonbahar yaprakları.

Hayat kavgasında yorgun mu düştüler?
Onun için mi seyreldi mektupları?
Neden birbirini daha çok sevmez,
O fedakâr, sevecen kadının çocukları.

Yaşar Karaman

Uzak Yakın

Sanki uzaktasın yanıbaşımda
Eriyen bir mumun fısıltısında
Nasıl duvar olmuş suskunluğumuz
Şömine küllenmiş, buz gibi oda.

Bak yüzün ay gibi soğuk
Gece yarısı uyumamışsın da
Bana kazak mı örüyorsun?
Gönlümü ısıtmaya.

Bir alışkanlıktı aramızdaki
İzin ver, yer alsın hatıralarda
Geri dönemez kopan yapraklar
Bu çılgın acımasız, akan zamanda.

Yaşar Karaman

Ümitlerin Olur

Ne bir korku, ne sevinç gözlerinde
Dağlara akşam indiğinde
Rüzgârı, rüzgârı, rüzgârı dinle
Urperirken ruhun, ısınır çoban ateşinde.

Bir gün senin de ümitlerin olur, senin de
Aydınlık şafaklarda, yıldızlı gecelerde
Paylaşırken sevinçleri çevrenle
Biter yalnızlığın büyüyen sevgilerde.

Yaşar Karaman

Vefa

Acını çabuk unuttuk
Meyhane masasında
Vur patlasın, çal oynasın
Orada öyle şey oluyorsa
Kulakların çınlasın.

Yaşar Karaman

Venus Heykeli İçin

İşte el sürülmemiş yüzyıllardan beridir
Bir soğuk gece sevmiş onu, rüzgâr uyutmuş,
Bilirim bir kere öpsem taşandır, buz gibidir
Mehtap yıkamış çıplak onu, aşkı unutmuş.

Yaşar Karaman

Yalnızlığım

Odam seninle dolu
İçimdesin, avuçlarımda
Ve kadehimdeki içki
Dolaşıyorsun damarlarımda.
Sen yatakda kucak, kucak
Bazen serin, bazen sıcak
Uyuyuvermeli gecelere
Yer kalmadı kaçacak.
Sabahları, akşamları, her yerde
Vefalı dost, devamısın her derde?
Sen düşüncelerimden kovamadığım
Benim garip yalnızlığım.

Yaşar Karaman

Yanlış Evlilik

Sevgiyi var sandınız
Ya da sürmedi
Başlayınca hır, gür
Ve konuşacak bir şey kalmayınca
Özveri de yetmedi.
Ah keşke
Nereden bilecektiniz
Boşanmak, ya çocuklar
Hem alem ne der
Bu yaştan sonra.
Cansıkıntısıdır iki kişinin
Daracık, hatta zengin evlerde
Nasıl tükenir insan
Yanlış evliliklerde.

Yaşar Karaman

Yaprağını Döken Ağaç

Yaprağını döken ağaç
Hani sevgililer vardı
Diz dize oturup da serinliğinde
Kalplerini oymuşlardı gövdene, şahitsin
Sende kaldı aşkları
Aşk nedir bilir misin?

Yaprağını döken ağaç
Böyledir sonbahar akşamları, mahzun
Ve giden gelmez, biliyorsun.

Yaprağını döken ağaç
Dalların mı yoruldu?
Üşüyor musun?

Yaşar Karaman

Yaşadınız

Yıllarca güneşin doğuşunu gözlemekten
Bıkmadınız
Havanız hep ortakdı.
Bazen suyun tadının
Çiçeklerin ve iyiliklerin
Farkına varmadınız.
Kiminiz sefil, sokaklarda
Kiminiz zengin sofralarda
Elbette yaşadınız.

Yaşar Karaman

Yaşamak Bunca Güzelken

Yaşamak bunca güzelken
Nereden çıktın ölüm
Çocuk yüreklerde büyüyen korku
İhtiyarlara zulüm.

Yaşar Karaman

Yaz Akşamı

Uyumakta yorgun rüzgar
Bağbozumu bekler üzüm
Karanfiller aygın, baygın kokulu.
Yaz akşamlarını bilir misiniz?
Cırcır böceklerini dinderim çoğu
Parıldayan yıldızlara dalar da
Öylesine düşüncesiz, uykulu.

Yaşar Karaman

Yirmi Yaşım

Bir çılgın gençlikten aklımda kalan
Derim ki; iyi gün dostu zaman
Beraber sevdiğimiz güzelleri,
Her bahar sarhoş olduğumuz.

Asıl şimdi girmelisin koluma
Merdivenleri çıkarken
Kalbini vermelisin şiir yazarken
Vefasız yirmi yaşım.

Yaşar Karaman

Zaman

Zaman kimseyi beklemedi
İyi korunmuş eşyalardan başka
Eski tanrılar birer, birer öldüler.

Yaşar Karaman

Zamanda Yolculuk

Şimdi kaç yaşımdayım
Eski dostlarım hani?
Bu sokak eskiden böyle değildi.
Dut bahçelerinde oynardı çocuklar
Şu beton yığınlarından önce
Şimdi sokaklar dar.
Mahallenin yaşlıları hanidir görünmüyor
Tavla oyunları, asmalı kahve önü
Bir Ali Amca vardı, usta
Yapma, ölmüş mü?
Sorunları, insanları
Gittikçe çoğalttı zaman
Ve eksiltti bir şeyleri.

Yaşar Karaman